

МАЙЧИЦА

ДЕТСКИ ВЕСТИНИК ЗА ЗДРАВНО ВОЗПИТАНИЕ, ПРЕДПАЗНА МЕДИЦИНА И ЗДРАВЪ ЖИВОТЪ

Годишен Абонамент 10 лева.
Ежек. брой 3 лева.
На вестникът 20% отстъпка.

ИЗДАВА МЕСЕЧНО ПРЕЗ УЧЕБНАТА ГОДИНА ВЪО БРОЯ
Гл. редактор Д-ръ Н. СТАМЧЕВ — лекар, изв. актьор и детски болесник.
Редакцион. състав: Д-рарая Д-ръ Станислав
София 1, ул. Сердика 18, II ет. Поч. чен. София № 1413. Тек. 2-75-27

Одобрено и препоръчано от МЗ на нар. просв. № 348/10. 3481 от 8. 5. 1936 г. и № 16. Дир. нар. просв. № 348/10. 3481 от 8. 5. 1936 г.

За най-хубавото цвете.

Много цветята цъфтят по земята и украсяват градини, поля и гори. Съ своята красота и приятен дъх тй услужават живота на стари и млади. Народът съ тйхъ обаче расте и живее по съвѣта едно чудно цвете, което украсява всѣки домъ и весели всѣко сърдце. . . Това е детето — най-хубавото цвете на земята!

Както въкопните гори се обновяват непрестанно отъ издънците на дърветата, и пчелинѣт се умножават чрезъ своитѣ малки — така и човѣшката родъ новѣе вѣчно чрезъ децата. Тѣ сж радостта на семейството, гордостта на родителите и бъдещето на човѣшкостта.

За тѣхното здраве, радост, спокоя и щастие се грижатъ родителитѣ, дѣночѣ и нощночѣ, а за тѣхното образование и наука — учителитѣ.

Всѣки деца трѣбва добре да оценятъ жертвите на своитѣ милки родители и усмивката на любивитѣ си учители трѣбва да ги обичатъ, уважаватъ и почитатъ, и съ любовъ и радост да изпълняватъ тѣхнитѣ съвети, както и възложената имъ работа.

Както цветята растатъ при слънчевата свѣтлина, оросвани отъ водата и нахранвани отъ соковетѣ, които изсмукуватъ отъ майката — земя, така и децата се развиватъ най-добре, когато новѣятъ въ свѣтлин, слънчеве и здравословно жилище, когато играятъ на открито и дишатъ чистъ въздухъ, когато сж добре нахранени и добре отглеждани, когато сж безгрижни, весели и зосмивли.

Човѣшкото цвете страда много отъ болести и микроби — нека всѣки се научи да се бори съ тйхъ. Задаватъ се учатъ за това отъ в. Здравецъ и ако новѣятъ здравъ животъ, тѣ нѣма да страдатъ и боледуватъ.

Чичо Здравецъ

Цветна пжпка

Цѣло зѣна пчелинѣтъ
Кой сѣ въ свои топълъ кѣтъ.
Цѣло копирѣ тѣ изпреде,
Зѣна тѣ го изпѣла и
Цѣло платно красиво бѣше
Дѣто тѣ го изпѣла и
Нѣкои рекоха: омакъ,
Тѣ прилетѣ съ рѣка.

И приготви си прѣдѣла,
Тѣй красиво бѣше тѣ.
Цѣлѣт прѣкаренѣт нежно
розовѣ.

Цѣлѣтъ всрѣхъ другитѣ цветѣ.
И на свои свѣтлинѣ празненѣ
И на свои дѣночѣ рождѣнѣ.

Кѣто гости тѣ поведѣ
Въ домоъ отъ солнѣното огрѣнѣ.

Въ трухѣ и пѣсни тѣ не сѣхъ,
Кѣтъ нѣмаха зѣна дѣночѣ.
Полнѣщата, малка, цветѣта
Пролѣтки дѣночѣ дѣночѣ.

Д. Антонова.

Децата-сираци и изоставени трѣбва да бжбдатъ подполюгнати и грибани!

Въздухъ и слънце за детето!

ДЕТСКА РАДОСТЪ МАЙЧИНО ЩАСТИЕ.

День на детето

Пчелинѣ хвърлятъ въ вѣшинето,
чурукайтъ съ всичкѣ гласѣ:
„Дѣночъ гърмѣе на детето
се празнува дѣночъ у насъ.“

Отъ разваляни градинѣ
лѣла чѣночѣ вроматъ,
а отъ небесата сини
Слънѣцо прѣща блядѣтѣ.

Знаменѣта дѣночѣ раздава
друго — лѣтнѣтѣ кичѣ,
почна дѣтската забѣла,
пѣсѣнъ зѣнакъ вредѣ ечи.

Пчелинѣ хвърлятъ въ вѣшинето,
чурукайтъ съ всичкѣ гласѣ:
„Всѣки трѣбва за детето
да се грижи дѣночъ у насъ!“

Ил. Желевъ.

Сава Поповъ

Лесно било

Лѣстовичѣта прѣляна подъ стрѣхѣта, изчурукаха и живѣна на едно цѣлѣно избѣжѣно клонѣно. Оправѣ си забравѣла. Пристѣгна си прѣстѣпѣла. За дѣночѣ на клонѣно и се ослѣдѣ.

— Жѣночъ, жѣночъ, жѣночъ. . .
— Поизѣтъ гласѣ и познѣта пѣсѣно! — си каза лѣстовичѣта и зазѣнахѣ си въ дѣночѣта да види къде сѣ добѣла изорѣтелѣна — малѣната пчелинѣца.

Пчелинѣцѣта запрѣтѣла, пристѣгнала, нѣшо робѣхѣше въ едно розовѣо избѣжѣно цѣлѣно и си вѣсѣло. Кѣто нѣшо лѣстовичѣта, тѣ изпѣсѣха съ малѣнитѣ си рѣчѣничи измѣнада и радостно изѣнака:

— Охо, гостѣно! . . . Добѣ дошла, дѣночѣ прилетѣло. Игѣ пристѣгна! — Кѣво ново има по сѣлѣтѣ? — Изѣлащъ отъ далѣчѣ. Разѣжѣно.

Лѣстовичѣта погледѣла слѣпѣночѣ, прилетѣла, дошѣли и изчурукаха.

— Хе кѣво да ти кажа! — Пристѣгнахѣ явѣра. Наѣснахѣ, изѣнахѣ отъ далѣчѣ, отъ много далѣчѣ. Кѣдѣ чѣвъ сѣ. Ибѣ синѣ. Отъ тѣхѣ нѣмахѣ презъ Бруслинѣхѣ, Бѣжѣночѣтѣ и отъ тѣхѣ, зѣнакъ сѣ стрѣни хадѣщи

шѣрѣа трѣмѣнахѣ за насѣвъ. Минѣхѣ надъ пѣсѣнѣчи пѣсѣнѣти, надъ нѣшо, планинѣ, долини и полѣта. . . Много изѣлѣтъ и чѣвъ. И отъ всѣкѣхѣ много здравѣ тѣ изпѣрашѣ!

— Да си жѣночѣ и здравѣ! Тѣ какво правѣтъ? — По цѣлѣта зѣна сѣ огрѣло това нѣшо слѣнце. Всѣчѣно жѣночѣ, насѣдѣла сѣ пѣсѣнѣчи по работѣ! Чѣво сѣ само пѣсѣнѣ, сѣлѣтъ и работѣ. . . Травѣчѣти и дѣночѣта растѣтъ, изѣлѣтъ. Всѣки се труди, работѣ — нѣшо да направѣ отъ зѣнакъ рай! Ето, и тѣ си сѣ стрѣгнаха гринѣночѣ и си подѣрѣнаха! . . .

А тѣ? — И тѣ си работѣна! — забѣзѣла пчелинѣцѣта на лѣстовичѣта.

Въ това врѣно, два врачѣта — два жѣночѣ, сѣ сбѣрихѣ въ клонѣнитѣ на избѣжѣта. Запрѣтѣха. Вѣгна сѣ глѣчѣа. Изорѣчѣ много шѣлѣ. Лѣстовичѣта погледѣла нагоре. Пчелинѣцѣта вѣспокои:

— Не се страхувай! — това си врачѣта! — старѣтъ бѣзѣлѣчѣ!

Емѣното рошѣво врежѣа вѣчу. То оставѣ борѣта. Брусли сѣ крило сѣ цѣлѣтъ, въ койтѣ ра-

ботѣше пчелинѣцѣта и тѣ падѣа. То спѣна на клонѣно и изѣнака подѣрѣвалѣно, кѣто чѣ дѣночѣ не бѣше ставѣло.

— Ехе е! Добѣ дошла лѣстовичѣта — грамѣчѣночѣ! Какѣво ново има?

— Нишо, врачѣ! — Нѣмахѣ врѣно сѣга съ тѣбѣ да се разѣправѣхѣ!

— Ууу . . . много си се подѣгорѣлѣна!

— А нѣ, но работѣта не чака! — Тѣ си лѣсѣнѣ — гѣто кажа! . . .

— Тѣ пѣлѣ кажае работѣта имѣвашѣ, тѣ ведѣнахѣ шѣто дойдѣ и топкава си сѣ прирѣлѣа!

— Разѣпрѣй! — изѣсѣлъ да сѣ попомѣхѣ работѣта!

— Кажа, кажа! — Такава кѣто бѣше ми разѣзаличѣ глѣздо. Трѣбѣа да сѣ го направѣхѣ!

— Добѣ, да си глѣздо стѣна дуно. Нѣ сѣ мойтѣ стопѣнка нѣшо сѣ загрижѣли.

— Защо, кажа?

— За чѣлѣтѣ! Говорѣхѣ и за тѣбѣ. Тѣ всѣкѣ глѣдини си отѣлѣдѣхѣ чѣмѣвъ, кѣто е рекѣлъ. Господѣ! А нѣ си сѣро-мѣосѣ сѣ мойтѣ стопѣнка, не моѣмѣ да изгѣлѣява. Всѣкѣ глѣдини се трунѣхѣ шѣруне сѣ и всѣ не жѣночѣ да направѣне на крѣвъ чѣмѣто жѣте. Кѣто робѣхѣти имъ порѣстѣхѣ и стѣнѣтъ за изѣмѣнада, ето чѣ

иѣкажѣ нещѣстѣе ни спѣлѣти. Илѣ нѣрѣзѣни котѣрѣхѣ шѣ ги изѣла, или нѣшо нежѣрно момѣ шѣ нѣ ги жѣна и шѣ ги жѣночѣ. Всѣ нѣшо лошо шѣ ми се случѣ! Кѣй зѣна отъ койтѣ сѣе прокънѣлѣа?!

— Не сѣе прокънѣлѣа, чѣрѣзѣно нѣшо гласѣ лѣстовичѣта и сѣе прирѣлѣа на врачѣто. Глѣздо, глѣздо не ви е нѣрѣзно направѣно и сѣе нѣрѣзно, нежѣралѣно, гѣтовѣна!

Ето това е причѣна, за дѣночѣ не моѣмѣ да отѣлѣда чѣмѣвъ кѣто мѣне.

Врѣбѣщѣтѣ подѣсѣночѣ ведѣнажѣвахѣ на клонѣночѣ и зѣсѣрѣнѣе жѣло жѣло!

— Наѣснахѣ, сѣсѣрѣчѣ-лѣстовичѣта, тѣво глѣздо е по-ку-мѣво и по-здѣро отъ мойтѣ.

Мо нѣне не зѣнахѣмъ какъ да сѣ го направѣмъ. Пожѣночѣ ми, моѣти сѣе.

— Добѣ, ела сѣга сѣе мѣне. Лѣно зѣночѣнахѣ — направѣ си, отѣворѣи и лѣтѣа кѣтъ чѣмѣта.

И врачѣто лѣтѣа слѣдѣ нѣшо. Кѣто дойдѣа при чѣмѣта, лѣстовичѣта кажаа да едно глѣно и жѣ кажа:

— А, зѣнахѣ — лѣсно бѣно! — каза врачѣто и поѣврѣлаа слѣдѣ лѣстовичѣта бѣзѣ да взѣмѣ клѣнѣчѣ.

Дѣночѣа подѣ, стрѣхѣта при глѣздо, лѣстовичѣта жѣна на гредѣта и изѣмѣтелѣо залѣпѣ

калѣчѣа — върѣхѣ разѣвалѣно глѣздо.

— Ето, глѣ, прилетѣло — жу кажа тѣ — зѣлѣни и тѣ.

— Видѣхѣ, видѣхѣ! — лѣсно бѣно да сѣ лѣпѣи кѣтъ на гредѣ, пѣлѣа и каза врачѣто.

— Така, много лѣтѣа лѣстовичѣта и врачѣто дойдѣа до глѣночѣ. Тѣ вѣночѣа зѣмѣхѣ кѣлѣчѣа, а тѣ не се наведѣхѣ да подѣрѣа кѣлѣта съ клѣночѣ.

Кѣто нѣраѣнѣ единѣ рѣтъ кѣвъ, лѣстовичѣта, залѣпѣа да сѣбѣра слѣнѣни и да ги лѣпѣи върѣхѣ кѣлѣта. Врачѣто есе прилѣпѣше слѣдѣ нѣ, а тѣ есе жу вѣнахѣ:

— Тѣ, шѣ лѣпѣхѣтѣ трѣва по трѣва, слѣнѣа по слѣнѣа, до кѣто направѣхѣ глѣздо си.

Зѣнахѣ, зѣнахѣ! — то бѣно лѣсна работѣа, есе отѣговѣрихѣ врачѣто и подѣсѣкаше край нѣ.

— Хе . . . скѣрѣхѣ лѣстовичѣта и жѣу сѣе прирѣсѣ! Сѣно сѣе прирѣжѣи, зѣнахѣ, то лѣсно! — нѣла да сѣе нѣпрѣдѣ хѣубѣво и здравѣ глѣздо!

По грижѣитѣ за дѣцѣта сѣдѣятъ за кулѣтурѣта на единѣтѣ народѣ!

Какойтѣ посѣмѣтѣ, тѣй шѣ поѣжѣмѣтѣ Зѣтова повѣчѣе грижи за детето!